

De eensgezindheid in de Westelijke wereld is echter ook niet bijzonder groot. In verschillende landen blijkt het steeds moeilijker te worden een regering te vormen. Dit heeft een goede zijde: als er eindelijk een gevormd is, is het ook moeilijker deze weer kwijt te raken! In Italië slaagde de fel anti-fascistische Zolinerin een kabinet te vormen, dat tot zijn spijt slechts bestond uit leden der Democrazia Christiana; andere partijen bleven liever in de oppositie in verband met de verkiezingen volgend jaar! Zolinerin bemerkte echter, dat hij in het parlement slechts met behulp der neo-fascisten de meerderheid had behaald en bood zijn ontslag aan. Na een vergeefse poging om de oude centrumcoalitie te herstellen, weigerde president Gronchi dit te aanvaarden en zit men dus met een regering, die zelf niet wil en door anderen niet gewenst is.

In Frankrijk werden de regeringsmoeilijkheden opgelost. Na talrijke mislukte pogingen vormde de radicaal-socialist Bourgès-Maunoury een kabinet. Daar echter de Franse schatkist volkomen leeg was, moesten belastingvoorstellen, erg veel lijkend op die, waarop Mollet struikelde, worden ingediend. De regering stelde de kwestie van vertrouwen en wist een krappe meerderheid te verkrijgen. De benzineprijs wordt verhoogd tot 90 fr. per liter, hetgeen de hoogste prijs ter wereld schijnt te zijn; verder stijgen enkele belastingen, en kreeg de regering bovendien toestemming voor een heffing op de stijging der voorraadwaarde; alleen wat het laatste betrof was Bourgès gematigder dan zijn voorganger. Daar de Franse deviezenreserves schrikbarend zijn gedaald, ging de regering er ook toe over de invoer drastisch te beperken. Zij besloot de liberalisatie van de handel met de overige OEEES landen buiten werking te stellen in de hoop op deze manier de Franse betalingsbalans weer in evenwicht te brengen, voordat over anderhalf jaar de Euromarkt in werking zou treden. Aan de Euromarkt en de Euratom wenst de regering vast te houden; zij zal de verdragen spoedig aan het parlement voorleggen. Maarschalk Juin heeft op een congres van oud-strijders echter al verklaard, dat de Euratom het einde zou zijn van de nationale onafhankelijkheid en dit is voor de Fransen een uiterst zwaar argument. Het wordt tijd, dat men in Frankrijk gaat inzien, dat verlies van de souvereiniteit „oude stijl” de enige kans is op behoud der vrijheid.

De Euromarkt kwam ook ter sprake op de Gemenebestconferentie, die in Londen werd gehouden. De tien landen kwamen voor het eerst na de Suez-crisis bijeen. Het zijn vijf blanke en vijf niet-blanke staten, maar het zal wel niet lang meer duren of de laatsten hebben niet alleen in bevolkingsaantal maar ook in het aantal staten het overwicht, daar enkele kroonkolonies binnen niet al te lange tijd zelfstandig zullen worden. Er zijn binnen het Gemenebest talrijke scherpe tegenstellingen. Zo zijn India en Pakistan het niet eens over Kasjmir en Z.-Afrika en de nieuwe staat Ghana hebben natuurlijk meningsverschillen over de apartheidspolitiek. Engeland en Pakistan zijn lid van het Bagdadpact, maar India is tegenstander hiervan. Militaire problemen zijn moeilijk te bespreken, daar India en Ceylon een neutraliteitspolitiek voeren en — met Ghana — niets te maken willen hebben met kernwapens. Toch is er tussen al deze vaak onderling twistende staten een sterke band, vooral gevormd door economische belangen. De „imperial preference”, die na de conferentie van Ottawa in 1932 de onderlinge handel heeft beheerst, heeft de leden-staten nauw met elkaar verbonden. Men vraagt zich nu af of deze band niet in belangrijke mate wordt benadeeld door de plannen van Engeland om zich te associëren met de Euromarkt. Australië, N.-Zeeland, en ook de na de verkiezingen in Canada onverwacht aan